

Φαίνεται—πράγμα ἀπίστευτον! — ὅτι ὑπάρχουν καθηγη-
ται ἀντιδρώντες κατὰ τῆς γυμναστικῆς. Ἴσως ἀντ' αὐτῆς
θέλουν νὰ εἰσαγάγουν τὸ μάθημα τῆς Μαλακίας. Εὐτυχῶς
ὁ κ. Λομβάρδος τοὺς πολεμεῖ λομβαρδιανά.

Εἴμεθα ἐναντίοι τοῦ κ. I. Ζωγράφου, ἐν τῷ *Αἰῶνι* γρά-
ψαντος περὶ τῆς ἐκποιήσεως τῶν μοναστηριακῶν κτημάτων,
ὅτι πρέπει νὰ γίνῃ αὐτὴ κατὰ μεγάλας καὶ μικρὰς ἐκτά-
σεις. Εἴμεθα ἐναντίοι καὶ ἔπρεπε νὰ νὰ ἦνα καὶ ὁ ἴδιος ἐ-
ναντίος τῆς ἰδέας αὐτῆς, διότι τὸ Κράτος πρέπει νὰ δημι-
ουργῇ μικροῦς ἰδιοκτητίας, οὐχὶ μεγάλους. Ἀρκεῖ ἡ διὰ τῆς
τύχης, τῶν περιστάσεων καὶ τῶν κεφαλαίων ἐπάνοδος πλεί-
στων μερῶν τῆς Ἑλλάδος εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ἀλῆ πατᾶ.
Ἡ Ἀττικὴ ὅλη εἶνε εὐρὺ κτῆμα Ἀληπασάδων. Πρέπει
λοιπὸν, κατὰ τὸν κ. I. Ζωγράφον, νὰ περιέλθουν καὶ τὰ μο-
ναστηριακὰ εἰς τοὺς ὁμογενεῖς; Ἐνθυμούμεθα ἱερέα γεωρ-
γὸν ἐνός γειτονικοῦ χωρίου, ὅστις ἐνοστέλλγει διὰ τὴν ἐποχὴν
καθ' ἣν ἐνέμετο τὴν Ἀττικὴν ἢ Ἀηστειά, καὶ ἤτις ἠμποδίζε
τοὺς μεγάλους; νὰ ἀγοράζωσι διὰ τὸ τίποτε κτήματα ἴσως,
δὲν ὑπάρχουν λησταί, ἀλλὰ ὑπάρχουν οἱ μεγάλοι ἰδιο-
κτῆται!

Ἐνῶ ἐπρόκειτο νὰ ἐορταστοῦν ἐν μεγάλῃ ἐπισημότητι ἐν
Βερολίνῳ οἱ ἀργυροὶ γάμοι τοῦ διαδόχου τῆς Γερμανίας, ἀ-
πέθανεν ὁ ἀδελφὸς τοῦ αὐτοκράτορος Πρίγκηψ Κάρολος,
ἑτῶν 82, καὶ ἡ αὐλὴ περιεβλήθη ἀντὶ πανηγύρεως πένθος.
Ἐνῶ σχεδὸν ἐξέπνεεν ὁ πρίγκηψ Κάρολος, τῷ ἀνηγγέλθη
ἡ ἔλευσις τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ αὐτοκράτορος. Ὁ ψυχορραγῶν
συνέλεξεν ὅλας τοὺς δυνάμεις, ὕψωσε τὴν δεξιάν χεῖρά
του καὶ εἶπε τὸ «Es Lebe hoch»! (Ζήτω ὁ αὐτοκράτωρ).
Ἦσαν αἱ τελευταῖαι του λέξεις καὶ ἡ τελευταία πνοή του.

Εἰς ἕκαστον φύλλον των οἱ *Καιροὶ* τοῦ Δουδίνου, ἔχουν
τηλεγράφημα ἀπὸ Κάννας, ὅπου διατρίβει ὁ Γλάδστων,
ὅστις θεραπεύεται μὲ τὸν ἥλιον, ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ συ-
νάδελφός μας Ἰωάννης Καμπούρογλος, ὅστις ἔτι δὴποτε
καὶ ἀν γράφῃ περὶ ἰατρῶν, οὐδεμίαν ἔχει εἰς αὐτοὺς ἐμπι-
στοσύνην, διὰ τοῦτο εἰς πᾶσαν ἀδιαθεσίαν προσφεύγει εἰς
τὸν Ἀρχιεπτεντέρην Ἡλίον. Εἰς Κάννας εἶχε κάμει μερι-
κὰς βροχὰς, ἀλλὰ τὰς βροχὰς διεδέχθη ὠραῖος καιρὸς, ὁ
δὲ Γλάδστων ἐξέρχεται δις τῆς ἡμέρας ἐφ' ἀμάξης. Ἐνίο-
τε περιπατεῖ καὶ μόνος του, μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν
σωματικὴν ἐλαστικότητα. Δὲν φαίνεται πλέον κεκμηκῶς,
ἡ ὀρεξίς του βαθμηδὸν ἐπανέρχεται, καὶ μετὰ τῆς ὀρέξεως
ὁ ὕπνος.

ΤΟ ΧΡΗΜΑΤΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ἦρξατο τὰς ἐργασίας του ἀπὸ τῶν πρώτων ἡμερῶν τοῦ
Ἰανουαρίου μετὰ τινος ζωηρότητος, ἀλλὰ χθὲς καὶ προ-
χθὲς ἐφάνη μακρὰ χαλάρωσις ἐξ' αἰτίας τῆς θρυλλουμένης
ἐν Γαλλίᾳ ὑπουργικῆς μεταβολῆς. Ἐν τούτοις ὑπάρχει
βεβαίωσις ὅτι κατὰ μικρὸν θὰ ἐπανακτήσῃ τὴν θαλερότη-
τα ἐν ταῖς ἐργασίαις, καὶ ὅτι ὁ μὴν αὐτὸς θὰ καταλήξῃ
αἰσίως διὰ τοὺς χρηματιστάς.

Τὰ *Λαχεῖα* ὑψωθέντα εἰς τὰ 191 χθὲς κατέβησαν εἰς
τὰς 189 1)2.

Πιστωτικαὶ ὑποστηρίζονται εἰς τὰς 360.

Δάνειον τῶν 120 ἑκατομ. εἰς τὰς 363 1)2—364.

Σιδηρόδρομοι εἰς τὰς 360.

Ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἐν τῷ χρηματιστηρίῳ ἀποδίδεται κα

- Σοὶ εἶναι γνωστὸν;
- Ποῦ ὑπάγει αὐτὴ ἡ γυνή;
- Τοιαύτην ὥραν τῆς νυκτός;
- Θεέ μου; οἴκτειρον.
- Ἦκουσες τὴν φωνὴν τῆς; εἶπεν ὁ Μηνᾶς.
- Ὅχι.
- Ἐγὼ τὴν ἤκουσα.
- Καὶ ποῖα ἦτο.
- Δὲν ἠμπορῶ νὰ τὸ παραστήσω.
- Ἐν τούτοις τὸ ἀκάτιον εἶχε προσεγγίσει εἰς τὴν ξηρὰν
καὶ ἡ γυνὴ ἐμελλε νὰ ἐπιβιβάσθῃ.
- Ἐμβα κυρία, εἶπεν ὁ Νάσος· θὰ μᾶς δώσης τὰ χρυσὰ
κοσμήματα ὅπου μᾶς ἔταξες.
- Θὰ σᾶς τὰ δώσω, ἀπήντησεν ἡ γυνή.
- Ὁ Νάσος τῇ ἔτεινε τὴν χεῖρα καὶ ἐπέβη τῆς λέμβου.
- Τραβᾶτε τώρα, εἶπεν ἡ νέα γυνή, διευθύνουσα ἀνήτυ-
χον βλέμμα πρὸς τὸ μέρος τοῦ Μηνᾶ καὶ τοῦ Βενδίκου.
- Εἰς μισὴν ὥραν, κυρία, θὰ φθάσωμεν, εἶπεν ὁ Νάσος.
- Ποῖοι εἶναι ἐκεῖνοι; ἠρώτησε δεικνύουσα τοὺς δύο ἀν-
δρας.
- Εἶναι καλοὶ ἄνθρωποι, κυρία, εἶπεν ὁ Νάσος· ἔταξείδευ-
σαν μαζί μας καὶ τώρα τοὺς ἀπεβιβάσαμεν εἰς τὴν ξηρὰν.
- Καὶ διατί ἔρχονται πρὸς τὰ ἐδῶ;
- Δὲν ἠξούρω φαίνεται ὅτι σᾶς εἶδαν καὶ παρεξενέ-
θησαν.

— Διατί νὰ παραξενευθοῦν; εἶπεν ἡ Αὐγούστα· ἀλλ' ἔχεις
δίκαιον· καὶ σεῖς ἀκόμη θὰ παραξενεύεσθε. Μὲ βλέπετε ὅπου
ἦλθα τόσον νύκτα ἐδῶ, ἀλλ' εἶναι σιμὰ ἡ κατοικία μου· ἔχω
ἀδελφὸν εἰς τὴν ναυαρχίδα καὶ ἔμαθα ὅτι εἶναι ἀσθενής. Ἦτον
ἀνάγκη νὰ ὑπάγω, διότι τὸν ἔχω μόνον.

— Αὐτὸ θὰ εἶναι βεβαίως, κυρία, εἶπεν ὁ Νάσος· ἀλλ' ἡ-
μεῖς δὲν σᾶς ἠρωτήσαμεν.

Ὁ Βενδίκης καὶ ὁ Μηνᾶς εἶχον τῶ ὄντι γυρίση καὶ ἐπλη-
σίασαν πρὸς τὴν παραλίαν, ἐνῶ ἡ λέμβος ἀπεμακρύνετο.

— Τρέμω, Μηνᾶ, ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης.

— Τί ἔχεις, κύριέ μου;

— Κατάρρα!

— Τί εἶναι;

— Εἶναι αὐτὴ.

— Ποῖα αὐτὴ;

— Εἶναι ἐκεῖνη, Μηνᾶ.

— Πῶς τὸ ἠξούρεις;

— Ποῖα ἄλλη θὰ εἶναι;

— Νὰ φωνάξωμεν τὸν Νάσον ὀπίσω, εἶπεν ὁ Μηνᾶς· θέλεις;

— Ὅχι, Μηνᾶ, εἶναι ἀνωφελές.

— Διατί;

— Δὲν πρέπει.

— Ἀλλὰ θὰ τῆκεσαι, κύριέ μου, ἀδίκως.

(Ἀκολουθεῖ)

Μποέμ.

εἰς τὴν μὴ ἀνάμιξιν ἐν ταῖς ἐργασίαις αὐτοῦ, μεγάλων παικτῶν, οἵτινες λέγεται ὅτι κυοφοροῦσι τέχνασμα νέον. Προσοχὴ λοιπόν!...

Ἡ τελευταία ἐβδομάς διήλθεν ἄνευ ἐπεισοδίων, καὶ μόνη ἡ ἐκλογή τῆς νέας ἐπιτροπῆς ἀπασχόλησε τὸ χρηματιστήριον.

Μεταξὺ τῶν νέων αὐτῆς πέντε μελῶν συγκαταριθμεῖται καὶ ὁ κ. Πετρέλαιος διὰ τὴν πιάνη ἐνόησε φωτιά ὅταν θυμῶν, καὶ ὁ κ. Σταματίου διὰ τὸν τόν σβένη ἀμέσους.

Μάγκας.

ΑΠΟΚΡΗΑΤΙΚΟ

Καλὰ ἡ αὐγοῦλ' ἀκόμα δὲν ἐφάνη,
Σκοτάδ' εἶνε χυτὸ ἴστη λαγκαδιά,
Μονάχ' ἀπ' τὸ γαλάζιο τῆς φουστάνι,
Σὰ χαμογέλιο, μιὰν ἀκροῦλα φτάνει
Πουλάνια νὰ ζυπνήσῃ καὶ κλαδιά.

Κι' ἀρχίζει ἓνα ψιθύρισμα ἔς τὰ φύλλα,
Καὶ ἔς ταῖς φωλιαῖς μιὰ ντροπαλὴ βυή.
Φύσ' ἀστράκι, καὶ δροσοῦλα, κύλα,
Καὶ ἂν ἀκόμ' ἀπλώνεται μαυρίλα,
Δὲν εἶνε νύχτα, ἔρχετ' ἡ ζωή.

Κι' ἐδῶ μέσ' τῶν φροντίδων τὸ σκοτάδι,
Ἀκροῦλα καρτεροῦμε φωτεινὴ,
Τῆς μάγισσας ἀπόκρηας σημάδι.
Πουλιά κι' ἀνοιχτὸ ἔς τοῦ κόσμου τὸ λαγκαδι,
Στὴν ὄψι τῆς πετιοῦνται νιαῖς καὶ νιοί.

Ἐλαμπεν ἓνα σπῆτι ἀπ' ὠραιότη,
Χθὲς νύχτα, φῶς, καὶ πλοῦτο περισσό.
Χορὸς καὶ μουσικὴ, φαγί, καὶ νιότη.
Ἦτανε τῆς Ἀπόκρηας, ἔς τὰ σκότη,
Τὸ πρῶτο χαμογέλιο τὸ χρυσό!

Ἄλλη μιὰ τρέλλα κι' ἄλλη μιὰν ἀκτίνα,
Σὲ λίγο θὰ φανῇ, Ἀποκρηά,
Ἐρως μὲ βέλκι, ἀνοιξὶς μὲ κρίνα,
Οὐράνια τραγουδίστρα, μπαλαρίνα,
Τῆς νιότης καὶ δουλεῖτρα καὶ θεά!

Καὶ ὅπως, πρὶν καλὰ φωτίσ' ἡ μέρα,
Τὸ φῶς τῆς πρῶτα ἔς τὰ βουνά κυλά,
Ἐτσι κι' ἐσὺ ἔς τὴν νιότη ἐδῶ πέρα!
— Ἡ νιότη σὲ δικό τῆς ζῆ αἰθέρα,
Κι' ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμον πιὸ ψηλά.

Τώρα νὰ ἰδῆς τῆς νιότης μας τὴ χάρι!
Ὁ νοῦς τῆς, πεταλοῦδα πλουμιστὴ,
Γυρίζει σὲ λαμπρόφωτο λυχνάρι.
Δὲν τρέμει τῶν φτερῶν τῆς τὸ ζευγαρι
Μὴν κάψῃ, μὴν ὁ λύχνος τῆς σβυστῇ.

Παντοῦ, ὅταν κοιμᾶται, ὅταν ζυπνᾷ,
Ἐς τὸ σπῆτι, ἔς τὴν κουβέντα, ἔς τὴ δουλειά,

Καὶ φρόνιμη ἔς τῆς μάνας τῆς τὸ πλάι,
Κι' ὅταν τρελλὴ μὲ φίλους περπατᾷ,
Ἄλάνοιχτη ὄνειρεύετ' ἀγκαλιά.

Ποῦ τὴν ἀρπάζει, μέσα ἔς τὸ μεθύσι
Τοῦ βάλο γοργὰ τὴν πνίγει, τὴ γυρνᾷ...
Μιὰ μάσκα τότε ἔχει ἀγαπήσῃ,
Κι' ἀπὸ μπροστὰ τῆς τυλιγμέν' ἡ κτίσι,
Σὲ μεταξένιο δόμινο περνᾷ.

Ἦ κόρη, αὐτὰ τὰ διὸ μικρούλια κάλλη,
Ὅπου φτερά θὰ κάμουν ἔς τὸ χαρὸ,
Κρυφτὰ ἔς τὸ ἀτλαζένιο σου στιβάλι,
Ποιὸ θὰ χτυπήσῃ ξένοιαστο κεφάλι,
Μ' ἀστροπελέκι ἄξαφνο σκληρό;

Τὴ δύναμι τῶν ξέρ' ἡ παρθενιά σου.
Ἦ, ναί, τότε ποῦ εἶσαι μοναχῇ,
Στὰ διὸ σου πόδια ρίχνεις τὴ ματιά σου.
Καὶ ἴσως νὰ καθρεφτίζῃς τὴ θεωρία σου,
Μὲ τόση τὰ κυττάξεις προσοχὴ...

Ἐκεῖ ἔστὸ τραπέζακι ἀραδιασμένα
Στολίδια καὶ διαμάντια λαμπερά
Στὸ χέρι τὰ ζυγίζεις ἓνα ἓνα...
Καὶ χάνονται παρ' εἰς ξεχασμένα
Διὸ ζουμπουλίων μπουκέτα δροσερά...

Γιὰ κῆττα ἔς τὸν περίπατο καμάρια!
Γεμίζει κόσμος ὄλαις ταῖς γωνιαῖς,
Καὶ ἀνάμεσα, δροσιὰς μαργαρι ἀρία
Σμιγμένα μὲ τὰ πράσινα βλαστάρια,
Στολίδια τοῦ περνοῦνε νιοὶ καὶ νιαῖς.

Ἡ νιὰ τοῦ νιοῦ τὸ μάτι περιμένει,
Κι' αὐτὸς τῆς νιᾶς τὸ μάτι λαχταρεῖ.
Ἄδίσκοπη ἀστραπτὴ, ἀστράφτει, σβάνει...
Σὲ κάθε τῶν ματιὰ εἶναι κρυμμένη
Ἀποκρηᾶς λαχτάρια φλογερή!

Πότε; μὲ μιὰ ματιὰ σὲ μιὰ ξανθοῦλα
Θαρρεῖς πῶς λείει μελαχροινὸ παιδί.
Τότε!... μιὰ ἐκείνη μὲ τρεμοῦλα...
Ποῦν ἡ χαρὰς; στεναίνει μιὰ καρδοῦλα,
Ἐς ταῖς ἀποκρηαῖς... μιὰ ἄλλη τραγουδεῖ.

Καὶ κάποι' ἐκεῖ δὲ ποῦ ἀνταμόνου,
Καθὼς στριφογυρνῶντας περπατοῦν,
Τέτοια τὸ νοῦ τους ὄνειρα φτερῶνουν,
Ποῦ σὲ καρτεροῦν λὲν πῶς ζευγαρώνουν,
Πῶς σὲ χορὸ τὰ πόδια τους πατοῦν...

Ὁ ἥλιος, καθὼς πάντα, βασιλεύει
Ἐς αὐτὸ μας τὸν οὐράνιο οὐρανό.
Τὴ δύσι του ἡ νιότη ἀγναντεύει,
Καὶ μεσ' τὸ φῶς τῶν βόδων του γυρεύει
Ἐνα ἴδιό τῆς φάσμα βόδινο.